

Mariæ bebudelses dag [Luk. 1,26-38](#).

Fastetiden har på en enestående måde drejet sig om Guds Ord. Det var det, troen holdt sig til mod Djævelens fristelser. Det var ved det, troen voksede under Guds prøvelser. Det er ordet om Jesus, som fører os ud af alle onde ånders magt. Og det er i Ordet, Gud selv lever her i Gud-forladthedens verden. Men hele tiden var Ordet den store modsætning til "denne verdens fyrste", sejrsvåbnet mod mørkets magter, troens sikre borg i dæmonernes land.

I dag står Ordet igen i centrum. For Marias ord er centralt: "Det ske mig efter dit Ord." Men i dag er det, som om alle onde ånder er lagt bag os. Djævelen findes ikke i beretningen. For selvom han kan komme som "en lysets engel, som vi har set, så er det ikke en "maske", Maria står over for i dag, men en virkelig engel, en af Guds virkelige repræsentanter og sendebud. Gabriel hedder han, og det betyder: "Guds mand". Sidst han optrådte i Skriften var i Daniels Bog, hvor han sendes til Daniel for at forkynde ham, hvad Gud vil gøre i "endetiden" ([Dan.8,16-18](#)): Hvordan Gud vil "gøre ende på synden og bringe evig retfærdighed for dagen" ([Dan. 9,24](#)).

Og det, han dengang talte med Daniel om, taler han i dag med Maria om. For nu er endetiden kommet, hvor Gud vil gøre de store ting, hvormed mennesker kan gå enden i møde, fordi "synden er bragt til ophør, og evig retfærdighed bragt for dagen." Denne dag er idel lys. For den handler ikke om Djævelen. Den handler ikke om onde ånder. Den handler om Guds store gerning. Og hvilken verden til forskel fra den, hvor vi hele tiden skulle tale imod Djævelen, imod de onde ånder og med dæmonernes Gud-forladte verden for vore øjne. Her er det som at se ind i selve Himlen. Høre ord om nåde. Høre ord om velsignelse. Høre ord om Den Højestes Søn og hans evige kongedømme.

Og så møder vi alligevel forfærdelse. For da Maria så og hørte alle disse store ting, "blev hun forfærdet og tænkte, hvad alt dette skulle betyde." Der var nemlig i alt dette én svaghed. Og det var netop Maria, som Gud gennem sin engel drog ind i alt dette vældige, som han havde i sinde. For som hun siger: "Hvordan skal det gå til? Jeg ved jo ikke af nogen mand." Det var svagheden i Guds store plan. Og den så Maria straks. Ja, den gjorde større indtryk på hende end Guds store gerning. For hvad nyttede det, at Gud nu ville gennemføre endetidens store og afgørende gerning, når hun skulle være med i den? Da måtte den falde til jorden. For hvordan kunne alt dette ske, når hun var med?

Det var det mørke punkt i alt dette himmelske og store. Det var ikke Djævelen. Det var ikke onde ånder. Det var hende. Det var hendes rådvildhed og hendes afmagt over for alle de ord, som hun ikke forstod - udover at de var store - men som Guds-manden var sendt til hende med fra Gud. Det var det mørke punkt i alt lyset. Og så mørkt var dette ene punkt, at hverken englen eller hans ord om nåde, om velsignelse, om Guds Søn, om navnet Jesus, om Sønnens evige kongedømme, kunne overstråle det. Tværtimod var dette mørke punkt i det hele som en total solformørkelse, der gjorde hende bange og ordene umulige.

Da sagde Gabriel de ord, som var de allermest afgørende ord i alt, hvad Maria ellers så og hørte - de ord, som fjernede ethvert mørke i alt dette store: "For Gud er ingenting umuligt." Hvis disse ord ikke stod og faldt med, hvad hun formåede, men alene sagde, hvad Gud formåede ~ og selvom hun var med - ja, så var der i det ord ingen mørke punkter - så var der i det store, som Gud ville gøre, ingen svage punkter. Se, det skal være Evangeliet til i dag: "Der er i verden et lys, som er helt uden mørke. Og det lys er du med i - uden at der derfor bliver bare én mørk plet i det lys." For det lys handler om Guds store gerning, og den gerning hviler på den grund: Hvad Gud formår.

Der kan ligge et stort mørke i det spørgsmål: "Hvordan skal det gå til?" jeg læste forleden et citat af digteren Viggo Stuckenborg, som var blevet standset af, hvem han egentlig var. Han skriver: "Når jeg tænker over det ord 'jeg', da er det, som om alt i natten græder, da sønderriver sjælen sine

klæder, da hvisker jeg: 'Barmhjertighed° - og skælver.' Så stort et mørke kan det være at se sig selv. Og så stort kan det mørke være, at ingen udvej er at se. Hele natten er mørk og græder. Hele sjælen er sorgfuld og sønderrevet. Så intet lys kan øjnes. For alle lys standses af det spørgsmål, som ikke synes at have noget svar: "Hvordan skulle det dog gå til?"

Og dog er det sandt: Der er i verden et lys, der er helt uden mørke. Og det lys er du med i. Et lys så stort, at dit mørke ikke kan skygge for det. For det består i Guds store gerning, en gerning, som er skabt af denne ene store sandhed: "For Gud er ingenting umuligt." Og det lys taler de ord til dig, som Gabriel tiltalte Maria med: "Du benådede, Herren er med dig." Sådan taler Gud til dig i sit Evangelium: "Du benådede." Sådan taler det lys, som er helt uden mørke. Sådan taler det ord, som taler om Guds store gerning, og som du er med i: "Du benådede."

Ja, men hvad er det for en nåde, du er benådet med, når Gud kalder dig "benådet" i sit Evangelium? Som Gabriel sagde det: "Jo, Herren er med dig." Eller som Paulus siger: "Herren er for dig." Og: "*Er Herren for dig, hvem kan da være imod dig?*" ([Rom. 8,31](#)). Da kan end ikke du selv være imod dig. Da kan end ikke dit mørke og din svaghed være imod dig - hvis Herren er for dig. Og nu vi er ved Paulus, skal vi så ikke straks se, hvori han ser det, som du er benådet med - hvad det er for et lys, hvori intet mørke findes? Jo, siger han, "Gud har ikke sparet sin Søn, men givet Ham hen for dig." Og: "*Har Gud ikke sparet sin Søn, men givet Ham hen for dig, hvor skulle du da vente andet fra Gud, end at Han skænker dig alt med Ham?*" ([Rom. 8,32](#)).

Har Gud givet dig det, har Gud sendt sin Søn, har Gud ofret sin Søn, og har Gud ved ham opfyldt Gabriels gamle ord om, at når han kom, skulle han gøre ende på dine synder og skaffe dig evig retfærdighed, ja, har Gud benådet dig med så stor en gave, kunne du da tænke, at der var noget, som han nu ikke ville give dig? Der er gjort ende på din synd, der er skaffet dig en evig retfærdighed, da Guds retfærdighed skete fyldest på Golgata. Aldrig skal du spørge; "Hvordan skal det gå til?" Aldrig skal du spørge: "Hvordan får det ende med synden?" Det er fuldbragt! Aldrig skal du spørge: "Hvordan bliver jeg dog retfærdig for Gud?" Det har Gud selv bragt til veje for dig! Ikke ved et storværk af dig, men ved hans egen store gerning for dig på Golgata, hvor "*hele guddomsfylden stiftede fred for dig ved blodet på Hans kors,*" som Paulus skriver det til menigheden i Kolossæ ([Kol.1,20](#)).

Med dette er du benådet af Gud: Med et lys, som er uden mørke. Med et lys, som er uden din synd. Med et lys, som er fuldt af Nådens retfærdighed. Med et lys, som overstråler al din svaghed og al din skyld, fordi det lys intet andet indeholder end Guds egen store gerning - han, for hvem intet er umuligt. Og dette lys skal du kalde med det navn, som Gabriel kaldte det alt sammen ved: Jesus. Du skal kalde den nåde, du er benådet med, for "Jesus". Du skal kalde din evige retfærdighed hos Gud for "Jesus". Du skal kalde den sejr, der har gjort ende på alle dine synder, for "Jesus". Du skal kalde dit håb om nåde og evigt livi Guds dom for "Jesus". Du skal kalde din vished om barnekår hos Gud, og din vished om, at intet fordømmer dig, for "Jesus". For det er i Ham, Gud har benådet dig og velsignet dig med al den himmelske verdens velsignelse, som apostelen siger det i [Ef. 1](#). Og med alt dette siger du de samme ord som Maria: "Det ske mig efter dit ord." For som du hørte: Det er til Ordet om Jesus, en sådan tro holder sig.

Og med denne benådning har Gud i Jesus løftet dig op over al din ringhed og svaghed, al din skyld, alt dit mørke. "thi denne benådning gør ende på synden i dit liv og giver dig en retfærdighed, som overgår alt, hvad selv den helligste stræben hos et menneske kan nå. Er Jesus således blevet din tros bekendelse, da har Helligånden undfanget det dyreste og rigeste, som Himlen kender, i dit liv: Den Jesus, om hvem Gud selv sagde: "Denne er min Søn, den elskede, i Ham har jeg velbehag." Salig er den, i hvis liv Gud ser denne Søn modtaget og troet og bekendt.

Og så skal det tilføjes: Maria efterlod sig én stor arv til sl ægten. Maria satte sig ét stort, afgørende spor i sit liv: Hun efterlod Jesus i verden. Ja, vi ved ikke meget andet om hende end netop dette. Jo, vi hører lige en passant, at hun senere fik flere børn, nemlig med Josef. Men om dem ved vi intet. Det afgørende spor satte Maria i verden som jomfru, og det var Jesus. Det kan godt være, at der er meget mørkt i dit liv, at der måske er så meget mørkt, at det kan sønderrive din sjæl, at du i

ensomme stunder kan kende et kor af anklagende dæmoner i dit indre, og med gru tænker på, hvilke spor du har efterladt i dit liv. Der er ét spor, som en sønderrevet og anklaget sjæl kan efterlade dybere end nogen anden: Mærket af den store nåde, som er i alt det store, Gud har gjort imod dig i sin Søn. Intet spor er så velsignet en arv efter dig som bekendelsen af det lys, som er i Jesus - det lys, som er helt uden mørke, selv om der er så meget mørke i dig.

Ingen har sunget så dejligt om Guds nådes rige dyb som David. Manden med de dybe og alvorlige anklager i sit liv. Men sporet, han efterlod, var ikke mørke og dybe fald. Sporet, han efterlod sig, var en lovsang over "alle Herrens velgerninger imod ham": *"Han, som tilgav ham alle hans misgerninger, lægte alle hans sygdomme, udløste hans liv af gravens mørke og kronede det med sin barmhjertighed"* ([Sl. 103,2-4](#)). Det spor drog mange trætte sjæle til sig.

Hvilken rig arv, du kan efterlade dig: Midt i din ringhed, midt i dit mørke, midt i dine mange anklager - at bekende det: "Det gå mig efter dit Ord." Det gå mig efter det Ord, som siger, at Gud, for hvem alle ting er mulige, på én dag har gjort ende på alle mine synder og bragt en evig, uplettelig, retfærdighed for dagen for den ufrugtbare. Bærer den ufrugtbare denne frugt til Jesu ære, da bærer den ufrugtbare en frugt, som gør alle andre frugter til intet, ligesom alle Marias andre børn hverken blev kendt eller fik betydning.

Jesus var den store frugt, den vidunderlige arv, det fodspor, som drog så mange til sig. Med ham tænder også du et lys for mennesker, som er helt uden mørke - selv for dem, som sønderrives af deres eget mørke og deres egen ringhed. Og så kan jeg ikke lade være med at tænke på, at den tidligere Linå-præst, Elith Olesen, slutter en 565 sider lang gennemgang af et vigtigt stykke kirkehistorie i Danmark i sin disputats med disse ord: "Og det var helliggørelse, det hele oprindeligt drejede sig om." Og det, som altså oprindeligt drejede sig om "helliggørelse", det var et mere end 50-årigt stykke kirkehistorie fuldt af intriger, bagtalelser, splid, magtkamp og forsøg på indflydelse på andres bekostning. Man ville sætte "hellige" spor ved at leve et "helligt" liv. Det blev, som Elith Olesen slutter sin disputats: at følge "sporene af en utopi". Nej, det er ikke "hellige" spor en synder skal efterlade sig, men sporet af Nåden, som vi blev benådet med i Jesus, Guds søn.

Amen.

(Prædiken fra "Til tro på Jesus" af Frank Jacobsen" - Luthersk Missions Bibelskoles Elevforening 2012 - Shafan 24-03-